

om det litterära bedrägeri,¹ han varit utsatt för, förmåler icke historien. Åtminstone ett år senare visste han ingenting därom, ty enligt Hammarskölds utsago i brevet till Schröder från mitten av februari 1822 gick då ännu »den förläggande borgenären» »omkring i staden, beklagande sin och Strinnholms olycka, att på detta sätt med ett arbete öfver samma ämne, af en obekant blifva förekommen».

Den här lämnade redogörelsen för tillkomsten av Strinnholms båda arbeten om Magnus Stenbock är baserad på de uppgifter, som Hammarsköld på begäran lämnat Schröder. Brevskrivaren avslutar sin skildring med en försäkran, att »denna historia, så underlig den än låter, är dock till punct och pricka fullkomligen sann». Ehuru möjligheter icke yppats att på någon enda punkt från annat håll verifiera Hammarskölds framställning av Strinnholms och Ortman's mellanhavanden, tala likväl många skäl för dess sanningsenlighet.

¹ Hammarsköld betecknar Strinnholms tillvägagångssätt med det latinska ordet *furtum*, som väl närmast motsvarar det svenska ordet bedrägeri eller lindrigare uttryckt svek.